

magten, der paastaar Sigtede straffet, skal præstere Bevis for, at Betingelserne for Straf ere til Stede, skal anses for et „Forspring“ for Sigtede, saa opvejes dette til fulde ved, at Anklagemagten — lige over for den i Reglen uvidende og ubemidlede Sigtede (der ofte endog vil være fængslet) — staar med hele Statens Politistyrke til sin Raadighed. En Tilbøjelighed hos *Forsvarere* til at søge at faa skyldige frifundne vil have sit Modstykke i *Anklagerens* og *Politiets* tjenstlige Iver for at gennemføre den af dem rejste Anklage. At Partistandpunktet kan drive til Yderligheder, ophæver ikke den Kendsgerning, at en Sags Oplysning fremmes bedst ved „Arbejdets Deling“ ved en kontradiktorisk Behandling under Iagttagelse af Partistandpunkter. Værnet mod Partiudskjelser findes, ogsaa paa Forberedelsesstadiet, hos den *upartiske Dommer*, som derfor i videst muligt Omfang bør holdes fri for de Funktioner, som naturlig paahvile henholdsvis Anklageren og Forsvareren.

Kapitel VII.

Værneting og Forening af Straffesager.

Nærværende Kapitel stemmer i Realiteten i det væsentlige med det tidligere Forslag, ligesom ogsaa dets Hovedtræk ere overensstemmende med de nugældende Regler.

Det tilsigter at give saadanne almindelige Regler, paa Grundlag af hvilke der kan tilvejebringes en fornuftig og tilstrækkelig fast Forretningsfordeling mellem de forskellige sideordnede Retter, idet Reglerne dog samtidig gøres saa bøjelige og aabne saa vid Adgang til Afvigelser, at de praktiske Krav i det enkelte Tilfælde ikke paa noget Punkt skulle blive unødigt hæmmede. De Momenter, der maa være bestemmende for en fornuftig Forretningsfordeling, ere dels Hensynet til, at Sagerne fordeles nogenlunde jævnt mellem de forskellige Retter, dels Hensynet til, at hver Sag saa vidt muligt behandles der, hvor den bedst og billigst kan oplyses, hvortil ved Smaasager (Politisager) tillige særlig kommer Hensynet til, at der ikke forvoldes Sigtede et Besvær, der staar i Misforhold til hans Brødes Ringhed.

§ 50.

Ved „enkeltstaaende Retsbehandlinger“ forstaaes saadanne, som ikke ere Led i en

ved den paagældende Ret stedfindende Forundersøgelse eller Domsforhandling. Herom kan der være Tale ikke blot under Efterforskningen, forinden Forundersøgelse er indledet ved Retten eller Tiltale rejst, men ogsaa efter dette Tidspunkt, saaledes f. Eks. hvor Efterforskningen fortsættes i Henhold til § 199, eller hvor Afstandsbestemmelserne eller nogen af de andre i § 102 nævnte Omstændigheder bevirker, at et Vidne maa afhøres andet Steds end ved Sagens Værneting; se ogsaa § 206, 2det og 3die Stykke, § 224, § 330, jfr. §§ 340 og 350. — Paragrafen tilsigter kun at give en almindelig vejledende Regel for den, der begærer saadan enkeltstaaende Retsbehandling foretaget, og, for saa vidt den Ret, til hvilken Begæring rettes, overhovedet er i Stand til at efterkomme den, og Begæringen ikke fremtræder helt uden Støtte i de faktiske Forhold, hvortil Paragrafen henviser, kan den ikke vægre sig, blot fordi den har en anden Mening om, hvor den paagældende Retsbehandling hensigtsmæssigst kunde foretages. — Undertiden bestemmes det af den Ret, der skal dømme i Sagen, hvor saadanne enkeltstaaende Retsbehandlinger skulle foretages, jfr. § 222, 2det Stykke.

§ 51

indeholder en særlig Regel for Forundersøgelens Værneting, der ikke fandtes i det tidligere Forslag. Dette gav samme Regler for Forundersøgelse som for Domsforhandling, saaledes at Gerningsstedets Værneting blev det normale, idet der samtidig gjordes den nødvendige Undtagelse for paatrængende Tilfælde, dog saaledes at Sagen snarest muligt skulde afgives til den kompetente Ret. Man har imidlertid ment, at man paa dette Punkt gjorde bedre i at følge den norske Lovs Forbillede (jfr. samme § 135, 2det Stykke) og stille Valget betydelig friere. Det kan paa dette Sagens Stadium efter Omstændighederne være vanskeligt at afgøre, hvor Forundersøgelsen skal foregaa, hvis den skal følge de samme Værnetingsregler som Domsforhandlingen, og man vil da enten være nødt til at udsætte Indledning af Forundersøgelse længere end i og for sig heldigt, eller man maa løbe den Risiko bag efter at skulle flytte den over til en anden Ret, hvad der altid forvolder Spild af Tid og Kraft. Efter nærværende Udkast har i Virkeligheden Paatalemyndigheden frit Valg; dette ligger udtrykt deri, at „antagelse“ maa referere sig til den, der begærer Forundersøgelse, o: Paatalemyndigheden.